

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ŘÍJEN 2022 *** ROČNÍK XXIII. *** ČÍSLO 10

Citát inspirující: Proč má být poezie srozumitelná, když život je
nesrozumitelný? Vladimír Holan

Václav Teslík MOTÝLÍ SMÍCH

Chtěl bych zas opít se v krémě - tam na rohu.

Kolik těch putyk jsem na rohu znal?

Tabáku ostrý pach, pití na zálohu,
či snad na sekýru? To bych si přál!

Chtěl bych zas motýly, pestré jak oči snů,

dohánět na louce u valů Česovských.

Až jednou unaven životem procitnu,
chtěl bych zas uslyšet - motýlí smích.

Ve smíchu opileců, ve smíchu motýlů,

nejhezčí modlitbu k Bohu bych myl.

Věneček modlitby na velkou mohylu
doby své včera jsem - rád zavěsil.

Mohylu světa já právě tak okrášlil,

světa, jenž ve žvástech médií hnil.

Nyní mám před sebou motýlí let i cíl,
na rohu do krčmy jdu, abych pil.

Druhům svým o křídlech batolců vypravím,

o krásných kalužích, z nichž doušky pijí.

A všichni dokola, jen jak je představím,
cinkají půllitry: Ať křídla žijí!

28.11.09

KNIHOVNICKÁ SOVA

V roce 2021 vyhlásila Městská knihovna v Praze literární soutěž na téma Napište jedinečný příběh ze života, neudolal jsem a zaslal povídku Revizor.

Nelekejte se, neopisoval jsem od Gogola. Je to příběh o odvaze, že i člověk, který neumí moc lhát, může, ba přímo musí, jet aspoň občas životem „načerno.“

Moc mě potěšilo, když si vyhlášovatelé soutěže vybrali právě moji povídku společně s patnáctkou dalších, aby je uspořádali do sborníku, který si můžete zdarma stáhnout na odkazu https://web2.mlp.cz/koweb/00/04/63/21/55/o_knihovnickou_sovu_2_021.pdf.

Co vám budu povídat. Mně se e-kniha líbí. Najdete tam povídky psané životem. Přiznám se, že mi jména většiny autorek a autorů moc neříkají (Zuzana Froňková, Jan Plachý, Veronika Vrzalová, Matěj Kratochvíl, Hana Chrastová, Kakřfona Hrmajtová, Eva Mašková, Kristián Svoboda, Gabriela Krčmářová, Radka Kocourková, David Hartmann, Lukáš Kos, Martina Boučková, Vladimír Bezděk a Jana Pavloušková), ale o to víc těší reakce čtenářů na databázi knih.

Viz jedna z nich: „*Kopretina*

Bezvadný počin! Moc mě to bavilo. Příběhy všechny čtivé, vtipné, nové. Lepší, daleko lepší než od Palána Za oknem.“

Nezbývá než poděkovat editorce projektu Lucii Žemberyové, která poctivě prošla 80 soutěžních povídek a vytvořila z nich zajímavé literární dílo.

V roce 2022 došlo k druhému pokračování. Tentokrát na téma „To by mě ani ve snu nenapadlo“. Jenže mě to napadlo a poslal jsem i letos svůj příspěvek. A právě 13.září se konalo vyhlášení výsledků dalšího ročníku. Do soutěže přišlo více než 70 povídek a můj příspěvek se umístil na děleném sedmém místě. Takže se opět vejde do sborníku. Už se těším!

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V týdeníku Unie českých spisovatelů „Literatura – Umění – Kultura“ v pátek 26.srpna 2022 vyšla povídka Václava France „První pusa, která se nekonala“ (podle námětu Oldřicha Suchoradského).

- Dalšího setkání v Martině v rámci Martinské poetické jeseně se ve dnech 9. až 11.září zúčastnil z jičínských autorů Bohumír Procházka. Další informace o akci v říjnovém čísle viz str. 4 a 5.

- Autorské čtení Václava France se uskuteční v úterý 4.října 2022 v Městské knihovně v Nové Pace pod názvem „Kořeny nejen zubní.“ V rámci akce bude představena kniha „Kořeny plus třicet povídek.“

- Na počátku října vychází v nakladatelství Host kniha Dany Beranové „Zpěv straky.“ Viz <https://www.hostbrno.cz/beranova-dana/> .

- Byl vyhlášen další ročník literární soutěže Řehečská slepice. Uzávěrka soutěže je 13.ledna 2023. Bližší informace na stránkách <http://slepice.rehec.cz/> .

Václav

ČAJ č. 193 – 20 LET ČAJe a DANA BERANOVÁ

Ač se mi to zdá neuvěřitelné, první číslo ČAJe vyšlo přesně před dvaceti lety v říjnu 2002. K tomuto výročí se vracím v malé rekapitulaci. Sám žasnu, kolik autorek a autorů, kolik zajímavých témat, náhledů na literatury cizích zemí se za dvacet let do časopisu vešlo.

Zajímavé je i další srovnání. V prvním čísle vyšly povídky Dany Beranové, která udělala za dvě desetiletí velký tvůrčí posun a na počátku října ji vychází kniha v nakladatelství Host Zpěv straky. O knize píši v krátké recenzi a rozmlouvám s Danou. Autorka přiznává, že „Svoje psaní bych připodobnila k malování!“

Moje závěrečná povídka První pusa, která se nekonala je inspirovaná Oldřichem Suchoradským a přenáší nás do 50.let 20.století.

Václav

18. MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ (9.-11.září 2022)

MPJ prebehla podľa programu.

Slávnostné otvorenie bolo ako vždy v knižnici. Tvorbu prednášali recitátori. Vystupoval folklórny súbor Hrádok z Bystričky. Účastníci boli zo 16 miest. Polovica účastníkov bola z Moravy a Čiech. Od piatku večera prebiehal program vo Vrútkach. A bol do minúty vyplnený. Marek Matuška pripravil tvorivú dielňu, Peter Cabadaj odprednášal dve prednášky na zaujímavé témy: Odkaz štúrovcov a Jánošík v kontexte štúrovskej literatúry, autori predstavili svoje nové knihy, boli autorské čítania, navštívili sme železničné múzeum a prišiel nám zaspievať súbor Hradisko z Vrútok. V sobotu večer ostal priestor aj na gitaru a spev.

Z môjho pohľadu to bol posledný ročník. Neviem, či riaditeľka nájde niekoho, kto to bude robiť. Ja z knižnice odchádzam koncom novembra. Ak to knižnica urobí, tiež sa rada zúčastním ako hosť.

Tat'ana Sivová

Účastníci setkání v Martině na snímku Marka Velebného.

MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ 2022

Ve dnech 9. – 11. září proběhl na Slovensku již 18. ročník setkání literárních klubů a autorů ze Slovenska, Česka a Polska - Martinská poetická jeseň 2022, pořádaná Turčanskou knihovnou v Martině a Literárním klubem Duria za finanční pomoci Fondu na podporu umění. Předem chci podotknout, že jsem na tuto akci jel s nemalou zvědavostí, neboť jsem o ní slyšel pochvalná vyjádření. Musím přiznat, že víkend, prožitý ve společnosti více jak třiceti nadšených a pro literaturu zapálených autorů, předčil mé očekávání. V pátek odpoledne se konala v Turčanské knihovně v Martině prezentace tvorby autorů Almanachu MPJ 2022 doplněná působivým vystoupením folklórního souboru Hrádek z Bystřičky, poté se účastníci přesunuli do Vrútek, kde byli ubytováni v penzionu Burra a kde pokračoval další program setkání. Sobotní dopoledne vyplnil svými velice zajímavými a fundovanými přednáškami Mgr. Peter Cabadaj, který zúčastněně jednak seznámil s odkazem štúrovců dalším generacím, jednak přiblížil osobnost Juraje Jánošíka, jeho skutečný život a vzniklou legendu v kontextu štúrovské literární tvorby, která našla svou odezvu v mnoha zemích světa. Odpoledne následovala poučná prohlídka železničního muzea na nedalekém nákladovém nádraží, kde dobrovolní nadšenci renovují staré lokomotivy a díky odbornému výkladu pana ing. Petra Nagyho se všichni dozvěděli mnoho zajímavých informací a měli možnost nahlédnout i do útrob některých mašin. Před večerí následovalo autorské čtení, které opět zpestřilo folklórní vystoupení, tentokrát souboru Hradisko z Vrútek. Večer se ještě četlo a pak dlouho společně zpívalo za kytarového doprovodu pana Oldřicha Svobody. Nádherná atmosféra plná souznění a krásného pohlázení pro duši.

A komu za to dík? Milé, usměvavé a nesmírně vstřícné metodičce Turčanské knihovny, paní Taťaně Sivové, která pro nás zorganizovala program, po celý čas se nám svědomitě věnovala, všude nás doprovázela a v sobotu večer si s námi s chutí zapívala. Nemalý dík patří i penzionu Burra za solidní ubytování, ochotu a velmi chutná jídla.

Petr ŠULISTA

Převzato ze stránek:

<https://jckos.blogspot.com/2022/09/martinska-poeticka-jesen-2022.html>

Petr ŠESTÁK : KONTITUINTA PARKU

Host, 2021

Petr Šesták (*1981) je pro mne novým jménem mezi autory. Vystudoval Univerzitu Karlovu v Praze, dva roky žil v obytné dodávce a křižoval Evropu s pojízdnou výstavou fotografií. Zkušenosti z nomádkého života zachytil v poeticko-filozofickém cestopisu Kočovní galerie (2014). Ze zahraničních pobytů čerpal také ve své povídkové knize Štvanice (2015). V současné době žije především v Praze, provozuje analogové fotokabiny a organizuje kulturní akce v jednom malém příhraničním městě.

Právě do malého pohraničního města se vrací Josef, hlavní hrdina knihy „Kontinuita parku.“ Vrací se jako středoškolský profesor do míst důvěrně známých z dětství a mládí. A právě kořeny, ve kterých jsou ukryty Josefovy vzpomínky, se nacházejí v onom parku z názvu.

Knihu bych charakterizoval ukázkou ze str. 217 - 218, cituji: Tahle sterilní vize má nahradit Starý desing městského parku z období romantismu ... protože stromy i v době, kdy se všechno zrychlovalo, trvaly na tom, že porostou pomalu. Ale protože doba má jakýsi problém pohybovat se mimo svět projektů, mimo prostor lepší budoucnosti, hned mu přestala rozumět, a tak bylo potřeba rychle sáhnout po nějakém Novém projektu, a slovo revitalizace zní přece tak dobře ... Ono se možná pár občanů teď hlavně na síti trochu naštvě, ale co už nadělají, že?

Přiznám se, že mi chvíli trvalo, než jsem se začel a zvykl na autorův styl. Kniha je naplněná řadou myšlenek, není to oddychové čtení. Vzpomínky na rodiče (zajímavá jsou i jména – matka Víra, otec Plevel), lásky, dospívání či dětství se prolínají se současností. Z hlediska stavby románu je zajímavé, že v knize nenajdete přímou řeč.

Román je zamyšlením nad světem před a po, střetává se v něm realita s představami, jaký svět by hlavní hrdina chtěl kolem sebe. Naráží na systém či maloměstšáctví. Městský park je symbolem boje za hodnoty a Josef se nechce vzdát, i když si tím ve městě získává hodně nepřátel. Za některé věci je potřeba bojovat.

Václav

LUBOMÍR MACHÁČEK : ZVÍŘE NA MOSTĚ

Nakladatelství Pavel Mervart v roce 2020

„*Děda si listuje v té své knize života*“ (viz str.305). Touto větou ze závěru knihy lze charakterizovat román pardubického autora Lubomíra Macháčka *Zvíře na mostě*.

Hlavní hrdina psycholog Prokop Orel opravdu bilancuje svůj život v horách daleko od civilizace jen se svým vnukem Tomášem a psem Chlupáčem. Zatímco hledá cesty ke svému vnukovi, pročítá staré dopisy, hraje s vnukem hru na Krakonoše a draka, zůstávají odříznuti od světa v důsledku sněhové kalamity. Pomoc nepřichází, ale nebezpečí v blízkosti Ztracenky hrozí nejen od sněhu a mrazu, smyčka, zdá se, se utahuje.

Psychologické drama představuje člověka, který sám pracoval jako psycholog ve vězení. Do jeho života se již od vojenské služby plete Mojmir Holcr. Stane se mu osudným?

Vypsal jsem si některé zajímavé věty, viz str. 100: „*Člověk nemusí hned druhého přistihnout. Takové věci se poznají z chování, z mrknutí oka, ze vzletného gesta, které přijde jindy než obvykle, ze slovního škobrtnutí.*“

Str. 142: „*Lásku přece živí představy, básníci by neměli co psát, nevznikly by romány, filmy, obrazy, život by byl chudý.*“

Str. 144: „*Musíš mít hnízdo, kam se budeš vracet, kde si budeš lízat rány a čekat na odpuštění, pokud o ně budeš stát.*“

Str. 154: „*Po čase totiž můžeme zjistit, že skutečný nepřítel, o kterého vám šlo, sídlí ve vás. Così vás užívá zevnitř, znejišťuje. Někdo tomu říká kompas v nás...*“

Str. 171: „*Někdy jsme holt zvířata, stojíme na mostě a čmoucháme, odkud přijde nebezpečí. Jinak bychom asi nepřežili.*“

Vyprávění Lubomíra Macháčka je sondou do duše člověka na sklonku života. Hledá odpovědi, zda někomu v životě ublížil, pomohl. Snaží se nasměrovat vnuka. Dávno ví, viz str. 270, že: „...*má-li existovat dobro, musí se vyskytovat i zlo. I lásku provází nenávisť. ... Každá opravdová láska je jako dům, který ti dva spolu budují, most, který vede od jednoho k druhému a třeba taky k sobě, když zabloudíš a chceš se vrátit.*“

Román mě zaujal napětím do posledních chvil, ale i líčením přírody, bunkrů budovaných na konci 30.let 20.století či charakterů lidí.
Václav

Na letním jarmarku Knihovny Václava Čtvrtka se představil úspěšný pardubický autor Lubomír Macháček. O jeho románu „Zvíře na mostě“ píše v říjnové Kobře.

Foto Martin Žantovský

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 23. Číslo 10. Říjen 2022.

(3.října 2022)

ikobra.rehec.cz